

чайки налѣво и надѣсно, тя попаднала въ една дружка диви кози, които хрускали лакомо листата на дива лоза. Нашата малка скитница въ бѣла премѣна направила силно впечатление. Отстѣпили ѝ най-хубавото мѣсто при лозата и се отнесли много любезно съ нея...

Изведнажъ подухналъ хладенъ вѣтръ. Планината добила теменуженъ цвѣтъ; настанало вечерь...

— Нима вече мръква! — казала козичката и се спрѣла много учудена.

Долу нивята били потънали въ мъгла. Оградената ливада на г-нъ Сегенъ се губѣла въ здрача, а отъ кжщичката се виждалъ вече само покрива и малко димъ. Тя зачула звънчетата на едно стадо, което се завръщало и почувствувала силна тѣга въ душата си... Единъ соколъ, който се прибиралъ, я докосналъ съ крилетѣ си, летейки края нея. Тя потръпнала... после се зачулъ вой въ планината:

— Ау! Ау!

Тя си спомнила за вълка; презъ цѣлия день лудетината не била помислила за него... Въ сѣщия мигъ една тржба екнала много далечъ въ долината. Това билъ г-нъ Сегенъ, който правѣлъ последно усилие.

— Ау! Ау!... — виелъ вълкътъ.

— Върни се! Върни се! — ехтѣла тржбата.

Бланкета почувствувала желание да се върне, но, като си спомнила за кола, за вжжето, за оградата на ливадата, тя решила, че сега вече не може да привикне съ тоя животъ, и че е по-добре да остане.

Тржбата не звучала вече. . .

Козата чула задъ себе си шумъ отъ листа. Тя се обърнала и видѣла въ дрезгавината две кжси, щръкнали нагоре уши, и две очи, които блестѣли. . . Това билъ вълкътъ. Грамаденъ, неподвиженъ, седналъ на задницата си, той билъ тамъ, гледалъ малката бѣла коза и предвартелно я вкусвалъ. Понеже знаелъ много добре, че ще я